

Sygn. akt VI Ka 141/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca: SSO Anna Zawadka

Sędziowie: SO Małgorzata Bańkowska (spr.)

SO Anita Jarząbek - Bocian

Protokolant asystent sędziego Martyna Rokicka

przy udziale prokuratora Artura Oniszczyka

po rozpoznaniu dnia 18 lipca 2016 r.

sprawy P. B., s. T. i K., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwa z art. 244 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 30 września 2015 r. sygn. akt II K 151/15

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. O. kwotę 619,92 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT; zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Anita Jarząbek – Bocian SSO Anna Zawadka SSO Małgorzata Bańkowska

Sygn. akt: VI Ka 141/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Apelacja obrońcy oskarżonego P. B. nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie sądu odwoławczego, sąd rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, dokonał wszechstronnej analizy materiału dowodowego oraz poczynił właściwe ustalenia faktyczne, na podstawie których prawidłowo ustalił, że oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanych mu czynów.

Dokonana przez sąd odwoławczy analiza całości zebranego w sprawie materiału dowodowego nie daje podstaw do stwierdzenia, jakoby Sąd Rejonowy w Legionowie dopuścił się jakiegokolwiek błędu podczas ustalaniu stanu faktycznego.

Sąd rejonowy prawidłowo wskazał którym dowodom i w jakim zakresie dał wiarę, a którym odmówił tego waloru, przedstawiając przy tym logiczny tok rozumowania przy wyciąganiu wniosków z poszczególnych okoliczności i zdarzeń zaistniałych w sprawie.

Wbrew twierdzeniom skarżącego sąd rejonowy nie miał obowiązku zapoznawania się z aktami sprawy III W 359/13 w sytuacji, kiedy oskarżony nie kwestionował swojego sprawstwa, a tym samym swojej świadomości co do tego, że wiedział o obowiązywaniu zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zarówno w dacie pierwszego jak i drugiego czynu.

Zważywszy na treść apelacji sąd odwoławczy uzupełnił jednak postępowanie dowodowe i zapoznał się z aktami w/w sprawy, co utwierdziło tutejszy sąd o słuszności orzeczenia wydanego przez sąd I instancji.

Nie sposób zgodzić się z twierdzeniem skarżącego, jakoby oskarżony P. B. w dacie pierwszego z zarzucanych mu czynów nie miał świadomości obowiązywania wobec niego zakazu prowadzenia pojazdów.

Znajdująca się na k. 89 akt II K 151/15 informacja Starosty (...) wskazuje, że oskarżony miał równolegle wykonywane 2 zakazy prowadzenia pojazdów, orzeczone na podstawie 2 różnych wyroków.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. III W 359/13 wobec P. B. orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów na okres 1 roku (k. 18 akt III W 359/13). Sąd ten wielokrotnie, bezskutecznie starał się na różne sposoby doręczyć oskarżonemu odpis wyroku, co spowodowało przesunięcie jego uprawomocnienia się na dzień 11 grudnia 2013 r. W tym samym dniu wyrok sądu został skierowany do wykonania (k. 50 akt III W 359/13).

Analiza akt sprawy o sygn. III W 359/13 pozwala dodatkowo na stwierdzenie, że Starosta (...) w dniu 14 kwietnia 2014 r. skierował do oskarżonego pismo, w którym wyraźnie zostały wskazane daty rozpoczęcia oraz zakończenia wykonywania zakazu prowadzenia pojazdów, orzeczonego wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2013 r. (k. 77).

Ponadto, na karcie 74 omawianych akt znajduje się zwrotne potwierdzenie odbioru wezwania do uiszczenia grzywny, podpisane osobiście przez oskarżonego.

Względy wiedzy i doświadczenia życiowego pozwalają zatem na uznanie, że w przypadku otrzymania takiego wezwania najbardziej zasadnym i rozsądnym zachowaniem jest zwrócenie się do nadawcy wezwania z prośbą o doręczenie odpisu orzeczenia, na podstawie którego grzywna jest wymagana i upewnienia się do kiedy orzeczony tym wyrokiem zakaz obowiązuje.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że P. B. otrzymując 17 marca 2014 r. wezwanie do uiszczenia grzywny zyskał świadomość o zapadłym wobec niego wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie, a brak dokładnej wiedzy co do okresu obowiązywania orzeczonego tym wyrokiem zakazu prowadzenia pojazdów wynika tylko i wyłącznie z jego własnego zaniedbania.

Nie sposób więc zgodzić się z twierdzeniem obrońcy, że oskarżony nie miał świadomości ciężącego na nim zakazu prowadzenia pojazdów w dacie pierwszego jak i drugiego z zarzucanych mu czynów.

Z wyjaśnień złożonych przez oskarżonego w niniejszej sprawie jednoznacznie wynika, że podczas kontroli drogowej przeprowadzonej w dniu 14 listopada 2014 r. został on poinformowany przez policjanta, że orzeczony wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów cały czas obowiązuje (k. 91).

Przytoczone wyżej argumenty pozwalają w ocenie sądu odwoławczego na jednoznaczne stwierdzenie, że P. B. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów.

Faktem jest, że sąd nie wskazał dlaczego zróżnicował kary jednostkowe orzeczone za czyny tego samego rodzaju, jednakże to zróżnicowanie należy uznać za słuszne, zważywszy, że drugiego z czynów dopuścił się kilka dni po pierwszym zatrzymaniu do kontroli drogowej, co świadczyło o jego nasileniu złej woli i lekceważącym stosunku do wydanych przez sąd zakazów.

Orzeczone wobec oskarżonego kary jednostkowe, jak i kara łączna nie są nadmiernie surowa i zostały orzeczone z uwzględnieniem dyrektyw, opisanych w art. 53 kk.

SSO Małgorzata Bańkowska SSO Anna Zawadka SSO Anita Jarząbek - Bocian